

Do stejné reky?..

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 10 Listopad 2004 04:00

Název jsem si vypůjčil z jedné písně Pavla Žalmana Lohonky. Najdeme ji na posledním cédéčku kapely Žalman a spol a její text složila Pavlína Jíšová.

A já v úterý 2. listopadu seděl v klubu C.k. Solnice v Českých Budějovicích a poslouchal tu písničku v podání **Pavlíny** a **Žalmana**.

Klub C.k. Solnice je kousek od náměstí s bludným kamenem, o němž zpívá Pavlína ve své *Žábě*. V budově byl totiž v časech koněspřežné dráhy České Budějovice - Linec sklad soli. A dnes tam zní muzika, hraje se divadlo, pořádají výstavy.

Mirek Kovářík na ilustr. snímku

foto: Vít Školník Urban ©

Dům je z poloviny 16. století a prostředí je velmi krásné. Ve srovnání s "továrnou na kulturu" Metropol, kde jsem byl na předchozích koncertech Pavlíny a Žalmana, je C.k. Solnice o sto tříd lepší. Má kapacitu asi 120 diváků a přímo v sále je útulný bar, kde se čepuje třináctistupňový Samson.

Ten večer kromě Pavlíny a Pavla, kteří zase vzpomínali na slavnou dobu, dnes už bez Tondy Hlaváče, byl zde i jejich host pan **Mirek Kovářík**.

Do stejné reky?..

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 10 Listopad 2004 04:00

Mirek Kovářík je člověk, který mnoho mladých lidí dokázal přesvědčit, že poezie není jen povinná školní recitace nebo recitace oslavných básní na mírové slavnosti.

Celoživotní láskou Mirka Kováříka je Václav Hrabě. 13. června letošního roku by se Václav Hrabě dožil 64 let. 5. března 1965 po návratu domů ve tři ráno zemřel Václav Hrabě na otravu kyslíčnickem uhelnatým. Vždy si říkám, co by bylo, kdyby si Sergej Jesenin nechystal oprátku, německá sanitka by jela o ulici dál a nesrazila Jiřího Ortena nebo kdyby Jiřího Wolкера vyléčil penicilín?

Václav Hrabě mě v pubertě oslovoval řádky pořizeny přes mnoho kopíráků a půjčených na pár dní. Ale Václav Hrabě mě oslovuje dodnes. V C.k. Solnici jsem si už po kolikáté se zavřenýma očima vyslechl *Blues pro Vladimíra Majakovského: ?je to vždy taková malá chvíle. Tak akorát na jeden tulipán..*

Mezi písněmi Pavlíny a Pavla zněl i Allen Ginsberg, Josef Kainar a také i tři básně Zbyška Rašky.

A já chvíli litoval, že vedle mě nesedí Franta Vlček. Do ticha zněl nezaměnitelný přednes Mirka Kováříka. Na "významné životní jubileum", kterého se pan Kovářík letos dožil, ale vůbec nevypadá.

Ve středu 3. listopadu jsem navštívil Klub Mlejn v pražské čtvrti Stodůlky. Především díky dramaturgii Marušky Navrátilové je ve Mlejně pořád něco krásného k vidění a slyšení. **Pavlínu Jíšovou**

jsem slyšet zpívat s jejího kapelou

CS Band

naposledy v Telči. Při pohledu na kalendář koncertů na Pavlíniných webových stránkách mohu jen konstatovat, že to není ani tak má vina. Ptal jsem se před představením basáka Juraje Figury, zda bude líp a Juraj mi odpověděl:

"Vieš, ale my hraje rádi"

. Ten večer hráli asi před zhruba čtyřiceti diváky jako o život. Takových kapel jako je CS Band není na folkové scéně moc.

Ale zůstávám optimistou. Dobrá muzika si cestu najde. Stačí mít jen otevřená srdce a duše.

Do stejné řeky?..

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 10 Listopad 2004 04:00

Ten večer Pavlína Jíšová musela vyřešit otázku v čem bude vystupovat, protože po výjezdu domova zjistila, že tašku s oblečením na koncert nechala doma. Ale Pavlína si poradila i v horších situacích a večer zpívala oblečená tak, aby se jí hezky hrálo a zpívalo. A navíc jí to i slušelo, ale to snad vždycky.

Nevím už po kolikáté jsem poslouchal *Tanči Marie*, *Hvězdy*, která suverénně vedou v hitparádě Eldorádia,

přídavek neoposlouchatelný

Jeruzalém

, s nímž se kdysi počítalo jako hymnou státu Izrael. Ta nádherná píseň zněla i izraelským vojákům v třetí arabsko - izraelské válce v roce 1967. A mě vždy mrazí i nádherný text Josefa Prudila s refrémem ponechaným v původní hebrejské podobě.

Takže díky, Pavlíno, myslím, že tento týden jsem dvakrát do stejné řeky vstoupil.